

Arrest

nr. 293 083 van 22 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 maart 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 maart 2022 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Op 9 maart 2023 nam verweerder de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op diezelfde dag nam verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing.

De motivering van de eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.03.2022 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 10.07.2008 te België in het huwelijk treedt met een Belgische onderdane. Zijn aanvraag gezinshereniging, ingediend op 11.07.2008 op basis van dit huwelijk, wordt goedgekeurd en op 30.12.2008 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart. Bij beslissing dd. 04.10.2010 wordt zijn verblijfsrecht echter ingetrokken omdat hij geen gezinscel meer vormt met zijn echtgenote. Op 11.12.2009 dient betrokkene een aanvraag 9bis in, die wordt goedgekeurd op 03.05.2012. Op basis hiervan wordt betrokkene op 26.07.2012 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 01.05.2013. Betrokkene dient geen aanvraag tot verlenging in en verblijft aldus sinds 02.05.2013 op illegale wijze in België. Op 24.09.2019 dient betrokkene een aanvraag in tot het bekomen van een gecombineerde vergunning maar deze wordt geweigerd op 23.07.2019.

Betrokkene beroept zich op zijn lang verblijf in België, met name sinds 2006 en het feit dat hij in die vijftien jaar zijn leven hier opgebouwd en structuur gegeven en dat het centrum van zijn belangen nu in België ligt. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Bovendien is betrokkene zelf verantwoordelijk voor deze situatie. Het is zijn eigen keuze geweest om geen aanvraag tot verlenging van zijn A-kaart in te dienen, hoewel hij er steeds van op de hoogte dat zijn verblijf tijdelijk was en verbonden aan strenge voorwaarden. Betrokkene heeft zich na het vervallen van zijn A-kaart genesteld in illegaal verblijf, zonder dat hij geprobeerd heeft om nog een machtiging tot een verblijf van lange duur

te bekomen, dan tenslotte via de aanvraag tot het bekomen van een single permit op 24.04.2019, bijna zes jaar na het vervallen van zijn verblijfsvergunning. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in zijn land van herkomst niets heeft om naar terug te keren en aldus noch de bestaansmiddelen noch de huisvesting zou hebben om te overleven gedurende de periode die nodig is om de formaliteiten te vervullen. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene noch over de bestaansmiddelen noch over de huisvesting zou beschikken om te overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking gekomen zou zijn met het gerecht en over een blanco strafblad zou beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2006 in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering, dat zijn integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben, dat hij de Franse taal zou beheersen, dat onze maatschappij enorm veel van hem zou krijgen, dat hij zich tot het uiterste zou inzetten, dat het hem aan energie en sociaal meelevenheid niet zou ontbreken, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij graag onafhankelijk en zelfstandig zou willen leven, dat hij in zijn eigen onderhoud zou kunnen voorzien, dat hij niet ten laste zou vallen van de Belgische staat, dat hij een werkgever gevonden zou hebben, dat hij hier een arbeidsverleden zou hebben, dat hij op zeer intense wijze overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat hij een attest van het regionaal integratiecentrum voorlegt evenals een bewijs van hospitalisatieafpraak, een attest van aanwezigheid bij de huisarts, een geneesmiddelenvoorschrift, een overzicht van de mutualiteit, zijn AG verzekeringskaart, acht getuigenverklaringen, een werkbelofte, een betalingsrappel, zijn arbeidskaart B, zijn Belgisch rijbewijs, een schrijven inzake zijn vakantiegeld van 2008 en zijn aanslagbiljet van de belastingen voor het aanslagjaar 2011) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"Il est enjoint à Monsieur :

De heer:

Nom, prénom/Naam, voornaam:	(...)
date de naissance/geboortedatum :	(...)
lieu de naissance/geboorteplaats :	(...)
nationalité/nationaliteit :	Marokko

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen¹, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

*dans les trente jours de la notification de décision.
binnen dertig dagen na de kennisgeving.*

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : L'intéressé n'est pas en possession d'un visa valable.
o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980. verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le Ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné (article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980). La situation a été évaluée lors de la prise de cet ordre de quitter le territoire. Cette évaluation est basée sur tous les éléments actuellement dans le dossier :

L'intérêt supérieur de l'enfant : Il ne ressort ni du dossier administratif, ni de sa demande 9bis que l'intéressé a des enfants.

La vie familiale : Un retour temporaire n'entraîne pas une rupture définitive des liens noués (familiaux ou autres).

L'état de santé : Il ne ressort ni du dossier administratif, ni de sa demande 9bis que l'intéressé fait valoir des problèmes de santé.

Par conséquent, il n'y a pas d'éléments qui posent problème pour prendre un ordre de quitter le territoire.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

*Het hoger belang van het kind ; Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van minderjarige kinderen.
Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*

De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Si vous ne donnez pas suite à cet ordre de quitter le territoire dans le délai imparti, ou si cet ordre n'est pas prolongé sur instruction de l'Office des Etrangers, les services de police compétents peuvent se rendre à votre adresse. Ils pourront alors contrôler et déterminer si vous êtes effectivement parti dès l'expiration du délai de l'ordre de quitter le territoire ou de sa prolongation. Si vous séjournez toujours à

cette adresse, cela peut entraîner un transfert au commissariat de police et une détention en vue d'un éloignement.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Hij diende al eerder op 24/09/2019 een regularisatieaanvraag in maar deze werd geweigerd;

Hij staft zijn aanvraag om redenen van langdurig verblijf, zijn integratie, kennis van de Franse taal enz;

Deze argumenten worden door tegenpartij van de kaart geveegd;

Hij kan zijn aanvraag in MAROKKO niet indienen daar hij geen enkel aanknopingspunt meer met zijn land van herkomst heeft;

Hij heeft een correct gedrag en hij heeft zich niet laten opmerken bij de Belgische autoriteiten;

Financieel hangt hij ook van zijn familieleden af, hij heeft geen zelfstandig financieel leven;

Dit is geen teken van geen behoorlijk bestuur en schending van het principe van zorgvuldigheidsplicht;

Dit is een aanvraag om humanitaire redenen waardoor men rekening dient te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn blijk van integratie, zijn langdurig verblijf, en het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft en de schending van artikel 8 van het EVRM, ...

Als men al deze argumenten in overweging neemt, kan men enkel tot de conclusie komen dat het verblijf van verzoeker geregulariseerd dient te worden.

Bovendien bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204). De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionnelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren.

Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden vanwege zijn langdurig verblijf in België. Verzoeker verblijft al ettelijke jaren in België.

Kruispuntmigratie.be specificeert de volgende buitengewone omstandigheden die aanvaard zijn door de rechtspraak:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden

Dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden bestaan in hoofde van verzoeker.

a) Langdurig verblijf en integratie Hij verblijft reeds lange tijd op het Belgisch grondgebied. Hij is duurzaam verankerd in onze maatschappij. Verzoeker vraagt de regularisatie aan op basis van zijn langdurig verblijf in België. Hij spreekt vlot Frans en hij is geïntegreerd in onze samenleving;

Verzoeker bevindt zich ondertussen al geruime tijd en ononderbroken op ons grondgebied en heeft hier zijn leven opgebouwd.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren, dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een aanvraag in België verantwoorden.

b) Schending van artikel 8 van het EVRM. Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn "land van herkomst" dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

c) Wanneer verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel is en dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming.

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

Lid 1

"Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie"

Lid 2

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven. Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen. Men dient rekening te houden met zijn langdurig verblijf, zijn blijf van integratie, het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd hebben en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM gelet op de eerbiediging van het privéleven van verzoeker.

Kruispunt Migratie stelt: "Verwerende partij moet een belangenafweging (fair balance - toets) maken tussen de belangen van de staat en het belang voor verzoeker om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In het geval van verzoeker, zijn er wel degelijk hinderpalen aanwezig die bevestigen dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst

Er is een duidelijk gebrek aan motivatie;

Beslist door de RVS op 13/03/2001, arrest 93.867 het feit dat « ... que la décision attaquée n 'indiquait nullement en quoi la parfaite intégration de la requérante et les formations en langue qu'elle poursuivait, circonstances invoquées dans sa demande initiale du 27/12/1999, ne pouvaient être considérées comme exceptionnelles et pouvant l'empêcher de lever les autorisations requises dans son pays d'origine ». ;

Geoordeeld door de CCE op datum van 13/11/2015 (arrest 156.439) que « dans 2e cadre de contrôle de légalité, il n'appartient pas au Conseil de se substituer à celle de la partie défenderesse mais uniquement de vérifier si celle-ci n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : CE, 06/07/2005, N° 147.344) ;

Dans ce même cadre, il lui appartient notamment de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations de motivation des actes administratifs qui lui incombent. Ainsi, l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ce motif. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Cette obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité en vertu de diverses dispositions légales, n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par les parties requérantes, mais n 'imp! igné que l'obligation d'informer celles-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, sous réserve toutefois que la motivation réponde, fût-ce de façon implicite, aux arguments essentiels des parties requérantes.

En l'espèce, le Conseil observe que, dans sa demande d'autorisation de séjour, visée au point 1.1., le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2003 et y s'est intégré, et a produit plusieurs documents en vue d'en attester.

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie

défenderesse estime que les éléments susmentionnés ne sont pas de nature à permettre au requérant d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explication des motifs où le motif susmentionné semble résulter d'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, sans aucune appréciation de la situation du requérant, invoquée dans sa demande. Dans cette perspective, les griefs énoncés par la partie requérante, tels que rappelés au mont 2.1. sont justifiés.

Il résulte de ce qui précède, que la prend ère branche du moyen, ainsi circonscrite, est fondée et suffit à justifier l'annulation du premier acte attaqué. Il n'y a pas lieu d'examiner les autres aspects de la première branche...

L'ordre de quitter le territoire pris à l'encontre du requérant, constituant l'accessoire du premier acte attaqué, qui lui a été notifié à la même date, il s'impose de l'annuler également"

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat deze omstandig gemotiveerd is. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Artikel 5 van de voornoemde wet stelt dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren.

Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld is de bestreden beslissing wel degelijk omstandig gemotiveerd, zodat een schending van artikel 5 van de voornoemde wet niet aan de orde is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetbepalingen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoeker eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

"§ 1.

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2.

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

§ 3.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen.”

Uit voorgaande bepaling volgt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op dit principe bestaat een uitzondering, met name wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, dan kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd.

De “buitengewone omstandigheden” in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek.

Vooreerst dient nagegaan te worden of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz...

Echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)

In casu herhaalt de verzoekende partij de buitengewone omstandigheden die hij in zijn aanvraag heeft ingeroepen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij deze ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft beoordeeld en in de bestreden beslissing heeft uiteengezet waarom de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid wat betreft de beoordeling van deze omstandigheden. Door enkel te herhalen wat er in de aanvraag staat toont verzoeker geenszins aan dat de beoordeling gemaakt door de verwerende partij kennelijk onredelijk is.

Thans voert verzoeker ook nog aan dat hij financieel afhankelijk is van familieleden en om deze reden niet terug kan keren. Dit argument wordt voor het eerst opgeworpen in het verzoekschrift. Het bestuur kon dit argument aldus niet beoordelen. Dit betoog kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien dit nooit werd voorgelegd aan de verwerende partij. Los daarvan stelt de Raad vast dat verzoeker niet verduidelijkt over welke familieleden het gaat en hier niet het minste begin van bewijs bijbrengt.

Verzoeker herhaalt dat hij langdurig in het Rijk verblijft en geïntegreerd is. Door dit te herhalen zonder in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing toont verzoeker niet aan dat de beoordeling die door de verwerende partij werd gemaakt op dit punt kennelijk onredelijk zou zijn.

Voorts stelt verzoeker dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM. Dienaangaande is het betoog van de verzoekende partij louter theoretisch.

Wanneer de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert dat een bescherming van het gezins- en privéleven inhoudt, dan is het aan verzoeker om in de eerste plaats aan te tonen dat er een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven is. Het volstaat aldus niet om enkel theoretische overwegingen en rechtspraak aan te voeren. In casu laat verzoeker geheel na uiteen te zetten welk gezinsleven en/of privéleven hij in België zou hebben. Gezien de verzoekende partij niet de minste indicatie van het bestaan van een gezins- en privéleven aanbrengt, kan dan ook niet worden nagegaan of dit een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven is en of de verwerende partij dienaangaande een belangenafweging had moeten doorvoeren. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Met haar betoog maakt verzoeker de schending van de door hem aangevoerde bepalingen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU